

Arrest

nr. 56 041 van 15 februari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. SMETRYNS, loco advocaat A. PIROTTE, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees en bezit u de Kosovaarse nationaliteit. U bent afkomstig uit het dorp Pantine in de gemeente Vushtrri. Onder druk van uw ouders verhuisde u vijf jaar voor uw komst naar België naar Mitrovicë. U werkte er voor een bouwbedrijf. Van het verdiende geld hielp u uw familie die het financieel moeilijk had. Verder kampte u met stress omwille van hetgeen u tijdens de oorlog in Kosovo gezien had. U kreeg hiervoor slaapmiddelen van artsen in Vushtrri en Prishtinë. In 2007 vroeg u een reispaspoort aan om Kosovo te kunnen verlaten. U wilde zo de druk van uw ouders, die wilden dat u hen financieel bijspoor, ontlopen. Tevens wilde u voor uw psychische problemen die tijdens de oorlog ontstonden beter behandeld worden. Een jaar later verkreeg u uw paspoort. U werd door een neef in Tsjechië aan een visum geholpen. Op 20 mei 2009 nam u

het vliegtuig naar Duitsland. De volgende dag vertrok u naar België. In België verbleef u aanvankelijk bij uw tante, D.(...) S.(...) (O.V. 5.119.538). Een twintigtal dagen na uw aankomst contacteerde uw tante een advocaat aan wie u vroeg een asielaanvraag in te dienen. Op 10 augustus 2009 diende uw advocaat een verzoek in tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Dit verzoek werd op 14 juni 2010 onontvankelijk verklaard. Intussen werkte u in België in de bouw. Op 8 december 2010 werd u, na een vreemdelingencontrole door de politie van Maasmechelen, aangehouden. Op 10 december 2010 kreeg u het bevel om het grondgebied te verlaten omdat u niet in het bezit was van geldige documenten voor een verblijf in België. U werd opgesloten in het Gesloten Centrum voor Illegalen 127 bis in Steenokkerzeel. Op 23 december 2010 werd uw repatriëring voorzien. U weigerde echter hierop in te gaan en op 28 december 2010 diende u een asielaanvraag in. Ter staving van uw asielaanvraag legde u een kopie van uw Kosovaarse paspoort (uitgereikt op 4 september 2008) neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u onvoldoende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u Kosovo heeft verlaten en/of niet naar Kosovo zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of omwille van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde immers **noch met medeburgers, noch met de Kosovaarse autoriteiten ooit problemen gehad te hebben** (CGVS, p. 5). Desondanks wenst u niet naar Kosovo terug te keren omdat u er vreest onder druk te worden gezet door uw ouders om uw land terug te verlaten om werk te gaan zoeken in Europa. Uw familie zou het immers financieel moeilijk hebben (CGVS p. 2-3, p. 7). Hierbij dient te worden gesteld dat dit probleem van louter socio-economische (en/of familiale) aard is en aldus niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is er een verband met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Verder wees u op uw slechte psychische gezondheidstoestand.

U zou lijden aan stress, veroorzaakt door de oorlog in Kosovo. Hierdoor zou u slaapproblemen hebben (CGVS, p. 3, p. 6). Er dient evenwel op gewezen te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u voor de behandeling van uw psycho-medische problemen in Kosovo bij privé-artsen te Vushtri en te Prishtinë terecht kon (CGVS, p. 3). Uit niets blijkt dat u bij een eventuele terugkeer naar Kosovo voor uw psycho-medische problemen niet opnieuw op hun diensten beroep zou kunnen doen. Er kan in dit verband overigens nog op gewezen worden dat het bijzonder merkwaardig en bevreemdend is dat u, ondanks het feit dat uw psychische problemen u aanzetten Kosovo te verlaten, u in België al een jaar niet meer naar de dokter gaat, dat u hier nog steeds geen psycholoog geraadpleegd heeft en dat u tegenwoordig bovendien geen medicatie meer neemt (CGVS, p. 4-5).

Het door u neergelegde paspoort doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Het document kan enkel uw identiteit en nationaliteit bevestigen. Die worden door mij niet in twijfel getrokken.

Het door u neergelegde paspoort doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Het document kan enkel uw identiteit en nationaliteit bevestigen. Die worden door mij niet in twijfel getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève en een schending van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 52 en 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker geeft aan dat zijn asielaanvraag niet laattijdig werd ingediend, maar dat hij dacht via zijn eerste raadsman een asielaanvraag te hebben ingediend terwijl deze enkel een medische regularisatie indiende die op 14 juni 2010 onontvankelijk werd verklaard. Verzoekers huidige raadsman zal zo spoedig mogelijk een gewone regularisatie indienen daar verzoeker reeds 2,5 jaar in België woont en hij hier ook werkt.

Verzoeker verwijst naar de vele rapporten die momenteel vragen geen minderheden naar Kosovo te sturen. Verzoeker stelt een Albanese minderheid in Kosovo te zijn. Aan verzoeker werden geen vragen gesteld of hij of zijn familie worden gediscrimineerd in Kosovo. Verzoeker citeert vervolgens uitvoerig uit verschillende rapporten waar de situatie van de minderheden in Kosovo uitgebreid aan bod komt.

2.2. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

De Raad stelt vast dat verzoeker verklaarde naar België te zijn gekomen om werk te vinden en weg te zijn uit een stressvolle situatie. Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk in Kosovo nooit problemen te hebben gehad noch met de autoriteiten, noch met andere personen (gehoorverslag, 2, 3 en 5). Verzoeker maakte op geen enkel ogenblik melding van problemen inzake discriminatie. Verzoekers asielaanvraag berust bijgevolg uitsluitend op socio-economische gronden die geen verband houden met één van de criteria van het vluchtelingenverdrag noch met de bepalingen die betrekking hebben op het subsidiaire beschermingsstatuut.

Met betrekking tot de psycho-medische problemen die verzoeker aanhaalt merkt de Raad op verzoeker niet aannemelijk maakte geen beroep te kunnen doen op privé-artsen in Vushtri en Prishtinë, waarbij hij eerder terecht kon. Hoe dan ook dient verzoeker zich voor de beoordeling van zijn medische problemen te beroepen op de hiertoe geëigende procedure. Meer bepaald dient hij een aanvraag van machtiging tot het verblijf te richten aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker verwijst naar en/of citeert uit enkele rapporten die de situatie van de etnische minderheden in Kosovo beschrijven en benadrukt dat *“eiser een Albanese minderheid is in Kosovo”* merkt de Raad op dat het van algemene bekendheid is dat Albanezen de meerderheid uitmaken in Kosovo en zij slechts in enkele streken in de minderheid zijn. Nergens uit de beschikbare informatie blijkt dat Albanezen de minderheid vormen in Vushtrine, de gemeente waar verzoeker van afkomstig is. Verwijzingen van verzoeker naar de situatie van Albanezen in gebieden waar zij in de minderheid zijn, zijn bijgevolg niet relevant. De door verzoeker bijgevoegde rapporten hebben betrekking op de terugkeer en situatie van RAE (Roma, Egyptenaren en Ashkali) in Kosovo, zodat ook deze rapporten, gelet op verzoekers Albanese origine, derhalve niet zijn dienstig in onderhavige zaak.

Verzoeker stelt ten slotte dat het terugkeren naar Kosovo een onmenselijke en vernederende behandeling in zin van artikel 3 EVRM zou uitmaken. Wat de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) betreft, moet verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS van 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS van 15 december 2004, nr. 138.480).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER